107 C

235

חירושי בכא קמא פרק חמישי

משמע דמקרב קמה אול האש כמקרב האש אול הקמה ואלו בפרק הנשרפין אמרינן כפתו במקום שבוף חמה לכח כוף לנה לבח פטור וכן כפתו לפני חרי ותי' בתום' דסתם נמי אלו כפתו והביאו למקו' שסוף חמה לבא חייב אלא התם בשלא הזיזו ממקומו אלה שכפתו במקום שהוא כדי שלה יכול לברוח ומלמלם נמי לא הוו שלא אמרו מלמלם אלא כשהוא בתיך האש בתוך המים והוא מלמלמו שם ואיננו מניח לו לעלות אבל כפתו במקום שסוף המה לבא שאין עדיין החמה שם או שאין הארי עליו אין זה מלמלם והא דאמרים בפרק כילד הרגל בשהשיך בו את הנחש פטור למ"ד ארם נחש מעלמו הוא מקיא ומפרשים לה אפילו לקח יד חברו והכניסה לתוך פי הנחש ואמאי והלא קרב ידו לארם לא היא דשאני התם דבאותה שעה לא הי' הארם בעולם והתם בין שקרב לו את הנחש בין שקרב ידו לנחש פטור והא דפטרי' בפרק הנשרפין כפתו ואשקול עליה בדקא דמיא לא שנא כפתו במקומו ולא שנא כפתו והזיזו וקרבו למיא ואה"כ אשקול עליה בדקא דמיא פעור דיההיא דמיא לזרק חץ ותרים בידו אפילו קדם ונעלו פטור כדאיתא התם: אלא לחבריה וכנון שהלך חברו למדינת הים או שאין לו מה לשלם אפ"ה הוא פטור מדיני אדם: אי בתרי מדאורייתא נמי מחייב כלומר לא הי' לריך לומר בזו ר' יהושע דמחייב בדיני שמים דפשיעת שהתורה חייבתו דכתיב אם לת יניד וכשת עומו ותי' הסות בנשבע וכפר כתיב דחייב בקרבן כדכתיב ושמעה קול חלהי י"ל דקרא ה"ק כשעובר בדבר שאם לא הי' מגיד נישא עון או שמע קול אלה חייב קרבן ואין תירוץ זה מתוור בעיני דמכה ליה דה"ק קרא דמקשה כל כך בפשיטות דאורייתא נמי חייב ומסתברה דממילה שמעים לה דההיה בששמע קול הלה הע"פ שלה ענה אמן היא ואפ"ה בשלא הגיד איכא נשיאות חטא ואם איתא דכשלא שמע קול אלה וכיפר בעדותו בב"ד ליכא נשיתית חטא ולא חייבתו תורה להעיד למה מביא קרבן על שמיעת קול בלבד אטו מי שאומר לחברו משביע אני עליך שתאמר כן וכן שראית ולא הגיד מי מחייב וקרובים שאינם מעידין לו אינם חייבים מפני שאין בעדותן כלום ואין

חייבין להעידו ואף הכשרים כיולא בהם לא היו חייבים כל שלא עט אמן כנ"ל: מה שאמרו חייב בדיני שמים היינו שכפר בב"ד אבל שלא בב"ד אף מדיני שמים סטור שהרי יכול לחזור ולהעידו בב"ד אע"פ שכפר בחוץ וכדאיתא התם בשבועות:

אלא בחד כלומר בחד שאינו מחייב בעדותו ממש ממון בעד אחד בעלמא אלם עד אחד המחייב ממון בעדותו ממש כעד דנסכא דר' אבא חייב נמי מדאורייתא כבי תרי: העושה מלחכם במי חעאת ובפרת חעאת פי' במי חעאת קודם שנתן לתוכן את האפר

ובפרת חטאת קודם שנעשית אפר כמו ששנינו במס' פרה פרח פסולה במלאכה על שלא תעשה אפר והמלאכה פוסלת במים עד שיטילו את האפר והא האמרינן דפטור מדיני אדם כמ"ד היחן שאינו ניכר לא שמיה היון כדאיתא בפרק היחיקין: אבל הני אלטריכי ליה הקשו במוס' אמאי לא אמר נמי הטוחן סם המות בפני בהמת הברו דאף היא הוי חדוש כדאמרינן בפרק הפרה דאמר לא הוה לה למיכל מיני במים למימר אף בדלא עבידא דאכלה ואפ"ה חייב בדיני שמים והם תיראי דשמא ליום כל כך חדוש ויש ספרים דמייתי ליה הכא בהכך דקאמר ותו ליכא וכך היא בפר"ח אים כל כך חדוש ויש ספרים דמייתי ליה הכא בהכך דקאמר ותו ליכא וכך היא בפר"ח ז"ל : מהו דתימא לימא דברי מי שומעין אפילו בדיני שמים לימ הייב דאי אפשר לא ליחייב קא משמע לן ודוקא שוכר אבל אימר אפילו בדיני שמים אים הייב דאי אפשר לומר דשוכר דנקט לומר דאפקוה לבולה היא: כשיבא כיון דאפקוה פל להימר לכל מילי כלומר בדאפקוה לבולה בי"ב

על הקמה הרי הוא כאלו מאכילה בידים ומש"ה פרי' פשיטא ומינה דאלו העמיד בהמתו ואפילו בהמת חברו על פירות חברו ואפילו בר"ה חייב ולא דמי לאכלה מן הרחבה דפטור כדאיתא בפרק כילד הרגל ומשמע דאפילו בשקרבה אלל הפירות מן הרחבה דמעמיד' ומשמע בשלקח' באפשר והעמיד' על הקמה ואיקימנא בשהכישוה דשאני הכא דמעמיד' ומשמע בשלקח' ברשותן לשמירת מקיה וכן נראה מדברי רש"י דכיון שהכישוה לגוזלה קואוה דהרי היא ברשותן לשמירת מקיה וכן נראה מדברי רש"י "ל דבהכישוה לגוזלה היא ומשום דקואוה בהכשה וכן העמידוה בירושלמי:

מתעסק בה שאו אפשר לו לעסוק במלוה אחרת חייב:

תת ליה לר' יהודה דמחייב אפילו בבור בר"ה דלא מתחייב ביה רב אלמ"ד התם לר' יהוד' אפי' במפקיר מקיו דעלמא פטור הא לא מחייב שותו ובור ברשותו אפי' רב מחייב בין בהבלו בין בחבטו כדאמר רב חסדא צאי קא בעי הכא לרב אליבא דר' יהודה וי"ל דמ"ת בור שדברה התור' ואכ"ע והיכי משכחת לה בכלים וא"ל קשטא דמלתא כר' יוחקן דאמר שכר אלא במפקיר מקיו דמחמת אוכם והגירסא הנסונה דלא גרסיק לר' יהודה אלא הכי גרסיק ולרב דאמר בור שחייבה חיה להבל ולא ברסיק בני הבלא ניהו כלומר וא"כ למה הולרך הכתוב למעטן ומיהו לסשתחל למ מחייב אפיר ברה"ר לדידיה נמי בעיא היאך נתרבו: משכחת לה מחייב אפיר ובין הסום בלי מים ובין החום מצי למימר בשכלו מחמת הבלו של בור ובין "שנים וכמו שאמרו בירושלמי שכתבתי למעלה: אמר רבא חמור דבור דאבדה לדברי הכל קשיא הקשו בחום' לימא דחמר אתא למעוטי שטרות לאדין דינא דגרמ' אפי' הוא עלמו פעור ולמאן דדאין דינ' דגרמי ממי מדרבון בדמים להמו בחוף ב' הכוכם דמיבעי לי' אי עשו תקות נגול ומדרבון ברחוב ברוב ברוב להברי הכל מון בסוף פ' הכוכם דמיבעי לי' אי עשו תקות נגול

ז ואי דינא דגרמי דאיריית׳ למה לא יעשו הקנה במסור כמו בנגזל: אר ר"ל כאן שנה רבי תרנגול טווסי פסיוני כלאים זה בזה איכא למידק זני מנא לן דהא ממחני' לא שמעיק אלא דכלאים אית בהו אלא דלא י מרבו אהדרי מנא לן תירנו בתוס' דה"ק כאן הודיעך דכלאים שייך כן יש לדעה מדעהט שאלו המינין חלוקין זה מזה אע"ג דרכי אחדדי הלמוד : דמרבו להדדי פי' הראב"ד ז"ל שזה מנדל אפרוחים של זה וזה של זה כאלו הן מין ה' דאלו מפני שנדלים זע"ו א"כ כבשי ועדי גדלי אלו יינין לכלאים: א"ר ירמי׳ אמר ר"ל המרביע שני מינים שבים לוקה איכא לא שייך בדגים כדאמרים בב"ר כל שנאמר בים למינהו כלאים נוסג 'צים נאמר בהן למינהו וכי כלאי הרבעה מהג בהן היאך יכול להרביע' נהגה חקא נוהג בהן אבל הרבעה לא משכחת להו ולפיכך אמרו משמו יהודה שהי' גורם כאן המנהיג בשני מינים שבים ובחום' אמרו שאין נירסא דבדגים סתם הוא שאמרו שאין כלאי הרבעה מהג בהן והתם ורביע מין חית הים לוקה והא דשמעתין לאו בדגים סתם אלא כמין אמר רב אחא בר אדא משמיה דעולא אחיא למינהו מיבשה כיון דכחיב שנאמר בו למינהו אסור בכלאי הרבעה וכלאים נמי למה להו למילף וך משבת והא בכלהו כתיב למינהו ומכאן בני נח מ וזהרין בהרבעה שלא הת חוקותי השמורו חוקים שחקקתי לך כבר תירן הראב"ד ז"ל הסום קות וכדאמרינוהמרביע שני מינין שבים לוקם והיינו דאלטריך למינהו : הא דתנן אחד שור ואחד כל בהמה לתשלומי כפל ולהשבת אבדה יכן להו בעלי היים דאפי' כלים נמי איתנהו בהני אלא משום דכתיב ותה למימר דלאו דוקה נינסו: בדברות אחרו' נאמר כהן טוב פי׳ דכתיב למען ייטב לך והארכת ימים :

פרק הכונם

ראוה לסטים אתא לאשמועינן שהלסטים פטורין על היזק הבהמה כל אילאיה הם כדקתני בסיפא ומסתברא דאדרבה משום אריכותא דסיפא ואליאוה הם כדקתני בסיפא ומסתברא דאדרבה משום אריכותא דסיפא לאשמועי׳ דכל שהואיאוהו קיימא ברשותיה אפילו לתשלומי מק : מועד סגי ליה בשמירה פתות' כלומר דמדנקט לאן שמעי׳ דבהיק שן דמיעדין מתחלתן דקרן בלאן לא כתיבה ולפיכך בשמירה פחות' סגי דס"ל דכל מועדות אפילו דשן ורגל כמועדות דקרן וכולן בשמיר' פחות' א"ל משים דשלה את הבערה בתר קרן דשור כתיב ועל אותו דין הנכתב הכתב תחלה נאמרו אף אלו מש"ה אמר דמתניתין ר' יהודה תני לה: הכתב החלה נאמרו אף אלו מש"ה אמר דמתניתין ר' יהודה תני לה: האלע"ג דבעינן כסוי הראוי בין לשוורים בין לגמלים ובמקום דשכיחין התא עגלה מהלכת ועעוכה אבנים וכמו שכתבתי למעלה בפרק הפרה ירה פחותה ומיעט בה התורה כל שלא חייב לטמטם וכן פרש"י ז"ל : בער חלע"ג דברים מכלהין דרים מיניה אולא ממילא מ"מ מדלא כתיב ובערה ש"מ דאבעלים נמי קאי:

מתל בריא בדיני אדם נמי ליחייב לאי חייב בבהמה קאמר דגרמל עלמא הוא וכדקמני במתני או שפראה לסטים פעורין ומשמע פעורין מחחקה דגרמא היא ומכן הוליאוה חייבין ואיקימנא בשהכישוה אלא בהחקה דגרמא היא ומכן הוליאוה חייבין ואיקימנא בשהכישוה אלא על הכוחל קאמר ואיכא למידק מאן קשיא ליה דלמא פעור על "ל כל שחייב כלל בדיני אדם על מה שפרן לא הו"ל למיתני סתם "ד א היימנא בכיחל רעוע אי פעור וחייב על הסוחל קאמר בכוחל בדיני שמים והלא הבעלים חייבים לסוחרו כדי שלא יפול על בנ"א ה ל למימר בפני בהמת חברו "ל דה"ק הפורץ גדר רעוע בפני בהמ" הכוחל בין על הבהמה מדיני אדם ומיהו חייב על הבהמה מדיני הכוחל בין עד שיודע לבעלים וישמרו את בהמתן והא דאמרינן לקמן מהו מריה קאי כדי שלא יפול על בני אדם הוה אמילא כל הקודם זכה ותריה קאי כדי שלא ל דחייב בדיני שמים על הבהמה :

יוום מפינו על הבהמה קמו ל דחייב בדיני שמים על הבהמה : טיא ברוח מלויה אפילו בדיני אדם נמי חייב איכא למידק - דהכא